

23 JAAR COLUMNS

Een kleine blik terug en weer

De hoofdredacteur was zo vriendelijk mij er attent op te maken dat ik stilaan tot de oude garde aan auteurs behoor ☺ en dus misschien wel een terugblik over de jongste 23 jaar wilde geven.

Ik ben dus even gaan grasduinen.

Mijn eerste column voor *Doorbraak* verscheen in februari 1999 over bruggenbouwen en de noodzaak vasteland te hebben om een brug te kunnen bouwen naar een andere oever. *Doorbraak* was toen net van VVB-ledenblad opengegoid tot een tijdschrift dat zich niet enkel tot haar leden richtte en waarop ook niet-leden zich konden abonneren. Dat gebeurde kort na de meeting *Vlaanderen Staat in Europa* (nov. '98) en de aanname van de '5 resoluties van het Vlaams Parlement' over de staatshervorming. De Vlaamse Beweging was springlevend, het partijpolitiek Vlaams-nationalisme stond er niet zo goed voor.

In datzelfde nummer prijkte Guy Verhofstadt op de titelpagina. De man in wie sommigen (maar niet de redactie) toen wellicht nog konden geloven; maar dat zou na de verkiezingen van juni 1999 snel voorbij zijn. Een jaar later sloot men het Lambermontakkoord, dat de Franstaligen herfinancierde zodat ze weer een tijdje *demandeurs de rien* konden zijn. Toegegeven, dat akkoord leidde ook tot de overdracht van de meeste bevoegdheden inzake gemeenten en provincies aan de gewesten, en gaf die ook een beperkte maar niet onbelangrijke fiscale autonomie. Het leidde ook tot het uiteenvallen van de VU en de 'weg door de woestijn' van Geert Bourgeois en Bart De Wever. *Doorbraak* was een degelijk bewegingsblad met goede stukken en een langzaam maar zeker groeiende invloed.

In april 2010 verdubbelde het blad van omvang en kreeg (het) in meerdere betekenissen meer kleur. Mijn column werd ingekort tot 3000 tekens (een lichte ironie vervulde dan ook mijn bijdrage in juni 2010 met de titel 'Twaalf seconden'), maar niettemin koester ik de nummers van half 2010 tot 2013 als van goede kwaliteit. Mijn laatste *Doorbraak*-column verscheen in november 2013, daarna

stopte de papieren editie en ging enkel de webstek door. Gelukkig bestelde de VVB om het tijdschrift in iets slankere vorm verder te zetten als *Grondvest* en was er vanaf het septembernummer weer plaats voor de column. Sedert februari van dit jaar is de titel weliswaar veranderd in *ONAF* maar de geest is gebleven. Het is goed dat de *Doorbraak* van voor 2014 in die vorm voortleeft.

Ondertussen is de impact van het Vlaams niveau op het dagelijks leven in de staat Vlaanderen veel duidelijker aanwezig. Pijnpunten in en rond Brussel blijven, zij het dat het verhaal in de Rand er meer een van vele anderstalige minderheden is dan dat van de Franstalige olievlek, een probleem dat intussen ook in alle grotere Vlaamse steden speelt. Dit is geen klassiek communautair verhaal meer, al blijft het duidelijk zo dat de afwezigheid van een echte Vlaamse staat en de idee dat men in een drietalig land woont de integratie wel degelijk bemoeilijkt. Het partijpolitiek Vlaams-nationalisme staat sterker dan ooit, de Beweging heeft het zeer moeilijk: vele Vlaamse verenigingen hebben het sowieso moeilijk in fluïde tijden en dat plus de al verregaande Vlaamse emancipatie heeft de strijdvastigheid doen verdwijnen in dat bredere verenigingsleven. Maar ook het geloof in een EU als oplossing voor de Belgische kwalen is ongeveer verdwenen. De VVB blijft gelukkig de socratische horzel die onze onafhankelijkheidsidee wakker houdt, voor 'Vlaanderen staat in Europa'!

Matthias Storme

